

5 Σεπτεμβρίου, 1990

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ/σπής]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΙΣ ΑΠΗΣΕΙΣ ΓΙΑ PROHIBITION,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΠΗΣΗ ΤΗΣ ΗΛΙΑΝΑΣ ΗΛΙΑ
ΠΟΥΚΗ

(Αίτηση Αρ. 197/88).

Πρακτική — Έξοδα — Προνομακά Διατάγματα — Διακριτική εξουσία — Αρχές — Κατ' αρχήν τα έξοδα πρέπει να ακολουθούν το αποτέλεσμα.

Η Αιτούσα ζήτησε να αποσύρει την άνω Αίτηση για έκδοση διατάγματος Prohibition, αλλά οι καθ' ων Αίτηση ζήτησαν έξοδα. Η Αιτούσα υπέβαλε ότι δεν πρέπει να εκδοθεί διαταγή για έξοδα, γιατί προτού αποφασίσει, αν θα προχωρούσε, περίμενε το αποτέλεσμα άλλης παρομοίας αιτήσεως για Prohibition και ο λόγος, που ζητά να αποσύρει την αίτησή της βασίζεται στην απόφαση στην εν λόγω αίτηση, που εκδόθηκε στο μεταξύ.

5

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο δεν απεδέχθη την επιχειρηματολογία αυτή και επεδίκασε έξοδα, που υπελόγησε σε ΛΚ.125.

Απόφαση για ΛΚ.125 έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Ioannou and Another v. The Cyprus Tourism Organization (1986) 3 C.L.R. 2543.

15

Eleftheriou v. Rousou and Others, Vol. 23 L.R. 1958 at p. 197.

Αίτηση.

Αίτηση για έκδοση διατάγματος prohibition με το οποίο να παρεμποδίζεται και/ή να απαγορεύεται στο Πειθαρχικό Συμβούλιο του Παγκύπριου Οδοντιατρικού Συλλόγου η περαιτέρω εκδίκαση της πειθαρχικής υπόθεσης εναντίον της αιτήτριας.

20

Α.Σ. Αγγελίδης, για την αιτήτρια.

I. Αβρααμίδης, για τους καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Η αιτήτρια, μετά από άδεια που δόθηκε από το Δικαστήριο, καταχώρησε την αίτηση αυτή με την οποία ζητά έκδοση διατάγματος Prohibition με το οποίο να παρεμποδίζεται ή/και να απαγορεύεται στο Πειθαρχικό Συμβούλιο του Παγκύπριου Οδοντιατρικού Συλλόγου η περαιτέρω εκδίκαση της πειθαρχικής υπόθεσης που καταχωρήθηκε εναντίον της αιτήτριας, με κλήση ημερομηνίας 22 Αυγούστου, 1988.

Η ακρόαση της αίτησης αναβλήθηκε επανειλημμένα, είτε γιατί ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση δεν ήταν έτοιμος να καταχωρήσει την ένστασή του, είτε γιατί η αιτήτρια ζητούσε χρόνο μέχρι την έκδοση απόφασης σε παρόμοια υπόθεση, που ήταν ενώπιον άλλου Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου (Αίτηση Αρ. 192/88). Η απόφαση στην αίτηση εκείνη εκδόθηκε στις 14 Φεβρουαρίου, 1990, και ο δικηγόρος της αιτήτριας, στις 23 Μαρτίου, 1990, ζήτησε χρόνο για να μελετήσει την πιο πάνω απόφαση.

Στις 11 Απριλίου 1990, ο δικηγόρος της αιτήτριας ζήτησε άδεια να αποσύρει την αίτηση αυτή, ο δε δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση δήλωσε πως δεν είχε ένσταση στην απόσυρση της αίτησης αλλά ζήτησε τα έξοδά του. Η αίτηση ορίστηκε για τις 26 Απριλίου, 1990, οπότε ο δικηγόρος της αιτήτριας υπόβαλε στο Δικαστήριο ότι οι καθ' ων η αίτηση δεν edικαιούντο σε διαταγή για έξοδα. Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση επέμενε ότι edικαιούτο στα έξοδα της αίτησης. Γι' αυτό το λόγο η αίτηση ορίστηκε για ακρόαση στις 12 Μαΐου, 1990, για να αποφασίσει το Δικαστήριο κατά πόσον η αιτήτρια θα πρέπει να πληρώσει τα έξοδα της αίτησης. Λόγω ασθένειας μου την ημέρα εκείνη η ακρόαση της αίτησης αναβλήθηκε για τις 16 Ιουνίου, 1990.

35 Η δικηγόρος που παρουσιάστηκε εκ μέρους της αιτή-

τριας στις 16 Ιουνίου απλώς ανέφερε ότι το θέμα των εξόδων ανήκει στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου και βάσισε τον ισχυρισμό της στην υπόθεση *Ioannou & another v. The Cyprus Tourism Organisation* (1986) 3 C.L.R. σελ. 2543. Περαιτέρω, ισχυρίστηκε ότι η αίτηση περιέμενε το αποτέλεσμα της απόφασης σε άλλη υπόθεση στην οποία εκδόθηκε απόφαση και το Δικαστήριο δεν έκαμε διαταγή για τα έξοδα. 5

Με άλλα λόγια, είναι ο ισχυρισμός των δικηγόρων της αιτήτριας, όπως τον αντιλαμβάνομαι, ότι, επειδή στην Αίτηση Αρ. 192/88 δεν δόθηκαν έξοδα από το Δικαστήριο, το Δικαστήριο αυτό θα πρέπει να μη εκδώσει διαταγή για έξοδα. 10

Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση παραδέχθηκε ότι είναι αρχή του δικαίου ότι το θέμα των εξόδων, όπως αναφέρει και η Διαταγή 59(1) των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, είναι θέμα της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου. Υπόβαλε ότι η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου, όσον αφορά το θέμα των εξόδων, όπως αναφέρεται σε αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου και σε αποφάσεις των Αγγλικών Δικαστηρίων, είναι συνεπακόλουθο της νομικής αρχής ότι "costs follow the event" και παράπεμψε το Δικαστήριο στην υπόθεση *Eleftheriou v. Rousou & others*, Vol. 23 Law Reports 1958, σελ. 191, 197. 15 20

Νομολογιακά έχει αποφασιστεί από το Δικαστήριο αυτό ότι το θέμα των εξόδων ανήκει στην αποκλειστική δικαιοδοσία του Δικαστηρίου το οποίο θα πρέπει να την εξασκήσει δικαστικά. (Ίδε μεταξύ άλλων αποφάσεων την απόφαση στην προσφυγή *Ioannou and another v. The Cyprus Tourism Organisation* (πιο πάνω) στις σελ. 2547, 2548). 25 30

Έχοντας υπόψη μου τις αγορεύσεις των δικηγόρων των διαδίκων και τα γεγονότα της υπόθεσης, κατάληξα στο συμπέρασμα πως η αιτήτρια πρέπει να πληρώσει τα έξοδα των καθ' ων η αίτηση τα οποία έχω υπολογίσει σε £125.-. Το γεγονός ότι στην Αίτηση Αρ. 192/88 το Δικαστήριο δεν 35

- επεδίκασε έξοδα σε βάρος του αιτητή δεν είναι λόγος να υιοθετήσω την απόφασή του. Τουναντίον πιστεύω πως το Δικαστήριο αυτό πρέπει να εφαρμόζει τη νομική αρχή ότι τα έξοδα μιας αγωγής ή αίτησης ακολουθούν το αποτέλεσμα της, γιατί τόσο η Δημοκρατία όσο και άλλες διοικητικές αρχές, για να υπερασπίσουν διαδικασίες που καταχωρούνται εναντίον τους και απορρίπτονται, είναι υποχρεωμένες, είτε να πληρώσουν δικηγορικά έξοδα σε δικηγόρους στους οποίους αναθέτουν την υπόθεση, είτε, στην περίπτωση της Δημοκρατίας, να στερηθεί τις υπηρεσίες δικηγόρου της Νομικής Υπηρεσίας που θα μπορούσε να τις προσφέρει σ' αυτή άλλως πως.

Για τους πιο πάνω λόγους εκδίδω διαταγή όπως η αίτητρια πληρώσει £125.- έξοδα των καθ' ων η αίτηση.

Αίτηση απορρίπτεται με £125.- έξοδα.